

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÓDICH CATALANISTA

Any 2.— Núm. 74.— Diumenge 29 de Desembre de 1901.

LO QUE VOLÉM

anyol per medi de voluntaris ó diners, suprimit en absolut les quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional

«Volém la llengua catalana ab carácter oficial y que sian catalans tots los que desempenyen càrrechs públichs: volém Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils sinó tot quant se refereixi á la organització interior de nostra terra; volém que catalans sian los juegues y magistrats y que dintre de Catalunya's fallin en última instancia's pleits y causas: volém ser àrbitres de nostra administració, fixant al entera llibertat las contribucions y impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit esparsos prestatius servy tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

BONA TASCA

Tota la gent de bona voluntat deu apoyar lo moviment moralizador y reivindicador dels drets y llibertats de la Terra catalana. Tothom hi està obligat, de lo contrari s'ha acreedor al menysprèu de sos conciutadans.

Los que van als Ajuntaments són los que ab major èxit hi poden contribuir combatent y desbaratant los plans dels vividors d'ofici que a més d'aprofitarse durant sa gestió administrativa, fan en benèvola compensació joch al caciquisme.

Es precis que s'assagi cumplir fidelment la llei y que á las juntas hi vaigin persones independents, de rectas y sanas intencions, y, si pot ser, sense màcula, pero que no s'assagi el cas de que siguin sempre ls mateixos, lo que vol dir que perseguixen un fi determinat ó que se'n valguin per satisfer venjansas propias ó extranyas que al cap y á la fi resultan interès personal.

Convé donar l'apoyo moral de veritat als homes desinteressats, fills de l'opinió pública, que carregant ab lo feixuch sacrifici de tenir d'anar á respirar l'ambient corrupt de la baixa política de bandos, sense compromisos politichs y sense miraments volen empender la tasca de que lo del comú s'administri com lo seu mateix. Això, aquesta obligació patriòtica, més que ls altres se la tenen d'imposar los que per sa posició social, influència y coneixements disposan de medis y d'elements.

Precisa donar llum y no fum, enseñant ab l'exemple i oposantse á que s'entrinen la disbauxa y l'escàndol.

Si los politiquers que s'assagen prostituir tot, reerma... s'assagran y reneguen.

Mes s'assagran vividors s'assagran la sort que s'assagen. L'ebutjar lo més lo fel del dolor á gar fins de se parla, que ho fassin, bén hassa que prompte se's acabaran. Ja'n enen prou ab las amonestacions de sa consciència y l'rosech contínuo del redordiment que se's menja per més perversió afectiva que tingin.

L'humanisme de nosaltres ideals és constituir una sola família pera treballar per la mellora material y moral de nostra Terra y en particular de la classe obrera, la qual volém que gaudeixi una vida de major consideració social y á la que invitarem y invitarem sempre al exercisi dels càrrechs públichs. Es un buyt que notém en las Corporacions municipals, porque com elements que treballen pera las reivindicacions de nostra Terra estimada, de nostra patria volguda, de la Catalunya de nostre cor y de nostra ànima, recordem l'esperit verament democràtic dels temps de la Catalunya autònoma en quels fills del treball administravan ab gran zel los interessos dels municipis.

Això té de ser yés per això que nosaltres creiem que sota la modesta gorra ó humil samarreta hi pot covar un cervell noble y cristia y un cor honrat y lleial. Nosaltres que s'assagen parli d'igualtats y democràcias que s'assagen enlluhernan: som més pràctichs, volém capacitarlos, volém donarlos l'intervenció que s'assagen hi correspon en l'exercisi dels càrrechs públichs. Tant de bo fós demà que'l apoyo ú obligació que reclamèm pogues sim donarlos hi ab escreix.... Quanta via hauríam avansat pel camí de la reivindicació de nosaltres llegítimes y generoses aspiracions!

Seria'l digne coronament de l'objectiu inmediat del primer període de la missió històrica del Catalanisme, de nostre programa, del dogma que ab tan-sa fè y ab criteri ampli y tranziguent ve-nim sostinent á la llum del dia.

COMEDIA

Las Corts han seguit obertas durant aquestes festes pera continuar representant la més bufa de las comedies.

Allí, entre la més espantosa soletat, se descuteixen los projectes de llei més severos, de més trascendència y que més afectan al pais com són los presupostos, cap idea nova, cap iniciativa en quels demostren que's preocupa de la situació econòmica d'Espanya, ni's diputats hi concedeixen gairebé importància.

Y's comprèn qu'aixòs siga. Tots los cuidados del Gobern són legalisar la situació econòmica, pera despòrs tancar las Corts y anar tirant sense's maldecir caps que porta tindrà los còsos colegisladors oberts. Y com en materia econòmica, com en tot, los dos partits turquants se semblan com una gota d'ayga d'altra gota, l'actual ministre d'Hisenda, Sr. Urtiz, no ha tingut inconvenient a fer seu lo presupost d'en Villaverde,

no obstant la gran oposició qu'abans havia fet los liberalis á l'obra econòmica d'aquell ministre.

L'actitud del Gobern és admirablement ajudada pels diputats, veritables figures decorativas la major part de las vegadas, y á quins preocupa més lo tenir content al ministre de la Gobernació, que no al districte que representan. Y al fi y al cap no's hi falta ràho, puig si diputats són, al cacích local y al ministre de la Gobernació ho deuen.

Fa no obstant entristar lo que passa. L'opinió pública no's tracta de qu'és en enteri de lo que gasta l'Estat espanyol, y axisx la mateixa indiferència que al parlament veureu reflexada en la premsa rotativa, que ab prou penas y treballs dedica á las sessions en quels discuteixen los presupostos, migradas ressenyas de pocas ratlles.

Lo régimen parlamentari no es més qu'una veritable comèdia, ahont se fa veure al pais que intervé en la gobernança, quan en realitat no hi ha tal cosa. Los presupostos, los suplements de crèdit y demás lleys econòmicas, no interessan als pares de la patria; en canvi no sembla sinó quel per vindre, la prosperitat, la felicitat de la nació depenguin de lo que s'anomena debats polítichs y que en resum no son més que medis de perdre'l temps y fernes sapiguer compensan los Srs. A., B. ó C., sens perjudicí de que després tots aquests quefes de minorias fassin lo que mellor los hi convingui, posantse á la butxaca programas, ideals, compromisos contrets, etz.

Hi d'altres polítichs si qu'en tenen de cost'a premsa infla'l discursos de o en uís combat si són del camp e s'ú de 12 tribunas s'omplàn y es venen nostre seure com se perden setmanes. Espantan los catalanistas qu'ells ne diuen exagerats, sortimoshi al devant y

nas y més setmanas sense fer res més que luïjar oratoria.

Si com a conseqüència dels debats polítichs pensan algúns que ls d'altres grups de la Cambra quedan més ó menys distanciats, s'equivoquen de mitjá mitjá. Tenen massa present aquell refrà, avuy per tú, demà per mí, y si bés disputan sorollosament pera obtenir lo mando, en canvi s'ajudan ab tota fè quan saben que encara no ha tocat l'horitzó del cambi polítich en lo rellotge regulador d'aquestas coses.

Ara mateix, la gran calma que regna en lo Congrés no es més sinó'l resultat de componendas, y de la mateixa manera qu'un Alcalde's fa ab majoritària, oferint compensacions á tal ó qual grup, axisx per medi de convenis que desdihuen de la serietat del govern y del pais, s'arriba á que no hi hagi obstrucció. Y posades las cosas en aquest terrer, obtenguda la benevolència dels diputats, se va fent un fil com una seda y va seguint la comèdia fins que acabada aquesta y'l saynete, nos sorprengui una tragedia més escarrifadora que la passada.

Entre tant, poden seguir entretenint-se, y pera qu'els diputats siguin molt bons minyons, tengan present que tot progrés en aquest mon, fins las pretensions dels diputats. Abans se deixaban ensucrar ab poca cosa, ab caramellos n'hì había prou; avuy ja no están pera dolors, necessitan bitllets de ferrocarril y fins dièts, qu'això últim ja s'han possat al cap y ja veurán com se's hi concedeix prompte, que al capdeveill non's v'ens quants mil duros més ó menys á Espanya, y com los diputats són tan bona feyna, cal que s'els pagui bé. Poch saben vostès lo pesat qu'es tindré que acotxar lo cap sempre á tots los projectes del govern.

Ni ab tot lo llustre que'l carrech dóna, ni ab tots los diners del mon queda patat semblant sacrifici. Y ja qu'el pais necessita qui per ell se sacrifici, ben just es que ho pagui y que ho pagui bé.

JA ESCAMPA

La premsa de totas las regions d'Espanya, que no está á la devoció del caquisme, es á dir la premsa independent, la que reflexa la veritable expressió y modo de pensar del poble que treballa y paga, cada dia'n dona novas proves de la simpatia ab qu'és acullit lo moviment Catalanista, fent remarcar especialment las malas arts dels politichs corruptos que pera salvarse ells no han reparat en posar á unes regions contra altres, inventant lo del separatisme català.

Vegin nostres lectors lo qu'escriu & Siglo Catòlico de Alcoy:

Catalanismo

«El «Catalanismo» ó mejor dicho, el «Regionalismo» de Catalunya, está muy

lejos de ser lo que politiques quieren de más ó menos conciencia quieren demostrar con sus imposturas, ni mucho menos, lo que pretenden los grandes rotativos, siempre inspirados por las primeras figuras de la burocracia nacional, la mayor de las desdichas que sobre es la pobre y esquilma España pesan.

Si los elementos sano's de todas las regiones, despreciando las farsas de esos grandes periódicos, reflexionaren sobre el origen de las cosas, pronto el movimiento iniciado por Catalunya encontraría eco en el resto de Espanya, y quizá lo que hoy se ha dado e' a llamar traición, fuera el verdadero remedio para los males de nuestra Patria, porque Catalunya, no quiere, como falazmente se pretende hacer ver, la independència, ni la separación, ni la conexión á otra potència.

Calumnia vilmente á los verdaderos catalanistas, quien los presenten como separatistas, como enemigos de la unidad y el poder nacional: los son los catalanes de ayer, ó la Historia falsifica los hechos, ó Catalunya ha ido siempre á la vanguardia, hermando la sangre de sus nobles hijos para defender la integridad de la Patria.

El regionalismo emana de los pésimos gobiernos que estamos sufriendo: la traición de los catalanistas, no es otra cosa que protestar hoy, mañana la Nación en de que una docena de hombres son más prestigiados y ambiciosos, se apropien la exclusiva potestad para regir los destinos del País, sin más plan preconcebido que alcanzar su medio cular, ni más norma que imponer la voluntad feudal. En vano pretenderán que los hombres des-

prestigiar el regia d'In, que entre los

Las últimas y memorables eleccions municipals tingueren per finalitat esta

regionalista, grite jingleira Espanyol; la idea es noble, la pretension justa, el fin honrado: forzosamente ha de vencer y pronto el regionalismo flotará sobre la corrompida política actual, como flota la espuma sobre el cieno de fétida charca.

El poder central es el estómago de un pulpo monstruoso, cuyos tentáculos absorben de toda la Nación obundante y rica sustancia, para devolverla después de digerida, transformada en inmundicia; y contra ese odioso estómago es contra quién luchan los catalanes y debemos luchar los españoles todos, si en algo estimamos nuestra Patria, si no querremos verla perecer por consunción y aniquilada por anemia.

España aun puede ser fuerte, tiene medios de existencia, facilidades de prosperidad; una buena administración despejaría su escapotado horizonte, pero esta no es factible mientras vivimos unidos á ese centro burocrático que debilita nuestras fuerzas, que todo lo absorbe, lo digiere y lo consume. El poder central hoy, es el templo de la inmoralidad administrativa, pero aun suponiendo, y es mucho suponer que existiera moralidad que interés ha de tomarse por una región, el diputado cunero que no la conoce, el senador encasillado que nunca la ha visto, ó el ministro que solo lee su nombre cuando vá á firmar la credencial del inspector de Hacienda que la ha de esquilmar y exprimir? Quien mejor que su dueño sabe lo que una casa necesita y la manera de distribuir los medios de que dispone para su existencia? Esto es lo que pretenden los catalanes y lo que pronto pretenderán las regiones todas: administración propia. Y tan infame ó injusto es esto, que hasta de hijos españoles les han motejado en el Congreso los mal llamados representantes de la Nación? Hijos espíreos! los que quieren religión, justicia, administración, honestez, engrandecimiento patrio; amantes hijos tal vez, los que perdieron ó entregarán nuestras colonias, los que es carnecen la Religión, los que transforman el Parlamento en verduleria pública, el kaid de levita y corbeta blanca, el cació de hongo y americana, el reyezuelo de aldea con zaragüelles, todas partes integrantes de ese odioso poder central.

De la Revista Gallega copiem lo següent article:

Inconscientes

La comprensión de ciertas ideas tiene tanto de anómalo, que muchas veces con nuestros actos, ponemos en contradicción lo que decimos con aquello que pensamos y ejecutamos.

Tal acontece á los que combaten al regionalismo, que desmintiendo sus palabras lo practican sin darse cuenta de ello; y es que para atacar como para defender una causa es necesario conocer antes los orígenes que la motivan.

El llamarse regionalistas les parece á algunos crímenes de lesa patria, algo así como la significación de renegado, que se dá á los que abjuraren de su religión, y nada más lejos del concepto que á la frase se le da, ni menos atentatorio para la integridad del patrio suelo: antes al contrario, los regionalistas queremos, si, la autonomía de las regiones; su administración particular y propia; el respeto á sus derechos y tradiciones; pero sin sonaciones de separatismo ni desmembramientos del Estado espanyol. Por otro concepto, esa diversidad dentro de la unidad, serviría para apretar el nexo que debe unir á las comarcas todas que conforman la península ibérica, que hoy, no obstante el régimen centralista, están separadas, porque infinitud de circunstancias de raza con su multiplicidad de usos y costumbres impiden, por su heterogéneo modo de ser, que se reunan y confundan hasta connotarizarse.

Allí racerats del suau mestraló qu'affagava's sentits, á pocas passes paràremos devant de la pòrta bizantina, primitiva entrada de la Sèu, y á terra, sense trapa y sense inscripció, varem veure un bastiment de llisys y una capa de guix de cap a cap, y rès més. Rès més que indiqués qu'allí estava enterrat l'arquebisbe compromissari per Catalunya, un dels duts jutges qu'en la sentència de Casp votaren en favor del benvolgut Jaume, comte d'Urgell, lo candidat natural de nostres regnes y'l que mellor anusava la cadena de nostra tradicional política nacional.

Copresos d'amarganta tristor, á falta de flors simbòlicas que guardessin en sos cálzars las llàgrimes de la nit, hi deixarem la tendra rosada d'entussiastes y d'admiració que dels ulls nos feu saltar, l'ànima tota amor per las llibertats may prou ploradas de la terra catalana.

Lo pas y traspas dels clergues y devots nos mogut á abandonar aytal reculliment; ja'ls aurífics raigs del sol engalanaven los altis dels edificis de l'antiga comunitat claustral, y instinctivament agafarem lo mateix camí semblantnos on encara'l ressò dels cops sechs y'l crits rogallosos de la soldadesca castellana al esbravarse contra aquesta modesta se-pultura.

Quan no s'assentia ja'l flaire sanitós dels boixos y llorers, dels llímoners y roses del jardí, á la serena blavor del dia, començarem la tendra rosada d'entussiastes y'n trastornà greument lo considerar l'ingratitud dels homes al trepitjar ab planta indiferent las cendres profanadas d'un dels personatges de nostra història, del que, malgrat son carácter eclesiàstich, deixà d'inclinarse á la opinió del Papa Benet. Quànta injustícia! Aquesta és la paga que's meix lo n'mer que s'assos creades per l'ambició, per gent farisatisada per los utopismes més incomprendibles.

a nostre esclavitud!

A tot això la llum del sol, descapdellant effusió de vida, s'havia begut las tèrbolas ombras, y las campanas ab son ventge y batallades no paravan de cridar als fidels. La vida anava creixent y s'extenia fins als carrers tot lo dia endormits, las botigas obertes totas repreñan lo febrós tráfech de costüm, minyones ab la cistella al bras, sense res al cap y pentinades á la dernière, anavan y venian de la plassa; sastressas y modistas, jovenetas joliuas y ben compostas se dirigien al taller, y encara, formant la rascassa del treball, se veia algún carretón corriant cap al deffòra.

La ciutat era un'altra en mobiment y alegría; poch més podia donar de sí una població postissa, de tirat semítich, que consum y no produxeix. Era tart; del tot y de per tot s'havia dessenyorit l'inmensa nota fosca. Ja no sentíam en nostre cor lo rau-rau de l'anyorament de gratitud, y per la gran via de la Rambla de Sant Joan, espay obert á l'aire y á la llum eternament bella á la costa del Mediterrà, y cubert en temps de fullas engroguidas després abans d' hora del brancam, anavan aparentant los desvagats de sempre, comentant á tort y á dret algun solt ó nova de la premsa local, á esperar l'arribada del correu de Barcelona pera posarre ab los diaris en comunicació ab tot lo mon.

AGUSTÍ M. GIBERT.

Tarragona, novembre 1901.

LAS "FLORIDAS"

En un segon pis d'una casa del meu carrer, hi havia una família valenciana, nomenada Piflorit, composta de matrimoni y dues fillas, que se la passava bastant primeta, puig ab los seixanta duros mensuals que guanyava'l cap de casa, sempre feyan curt y gracies que arribés sin al dia 25.

No entrarém á esbrinsar l'edat que tenian la Consuelo y la Lola, brillants noms á que respondien las dues germanes, perque tractantse del sexe bell, sempre resulta poch delicat això dels anys, però ho farém per inducció seguit lo sistema d'un conegut meu, que no creu més que'n los anys que's representa; pera ell las fes de pila no tenen cap valor. La Consuelo representava, donchs, 26 anys, y la Lola 24.

Las Floridas aixòs se les nomenava entre l'element jove, havian sigut educades ab bastanta deficiència. Molt aficionades á la lectura de novelas, descuidaven los quefers de la casa, no entraien á la cuyna ni pera fer lo xocolata, ni agafaven mai l'aguila pera fer surigits ni apedassaments; solzament quan venia el cambi d'estació y per conseqüent lo cambi de vestits, se deixon de la lectura de novelas y arreplegaven, cercant-los aquí y allà, tots los figurins de mo-

</

das que podian, pera amohinar á la seva mamá ab pretensions estrambòticas y molt allunyadas dels pochs recursos de que podian disposar. Cada vestit que arribavan á estrenar, portava ja un gran rosari de plors, disgusts y barallas, y un nou deficit en lo presupost de la casa.

L'arribada de l'estiu era esperat per les Floridas ab una impaciencia verament frisosa; y's compren perfectament aquest neguit, porque era l'època de les seves conquestas. La hermosa Rambla de Sant Joan era'l camp d'operacions, camp que no deixavan fins qu'el fret las en treya.

Allà á la cayguda de la tarde, quan lo sol sembla qu'ens fass ganyotas desde's cims de la Mola, tot escampant suau y poètica mitja llum per l'espessa y verda arbreda que atapaheix lo camp de Tarragona, sortian las Floridas de casa seva y acompañadas de llur mamás dirigian á la Rambla; donavan lo que se'n diu dos ó tres voltas, y's sentavan á lascadiras de ferro en la part més visible del passeig.

No estavan gayre temps solas; altres familiars hi feyan cap, generalment forasteras; se cambiavan uns quants petons entre las senyoretas y despues de deixar á las mamás sentadas y en disposició d'esmolar la llengua, se confonian entre la multitud del passeig. Allavoras las Floridas se trobaven en lo seu element y ab completa llibertat.

De tant en tant entre las amigas hi havia certas qüestions, porque lo mateix la Consuelo que Lola sempre volian anar als extrems de la fila, qu'és lo lloch que té més atractiu per la facilitat que hi ha de parlar ab los accompanyants, y á l'arribar á l'extrem del passeig unes y altres feyan prodigis d'habilitat pera arreplegar lo lloch cobdicat.

Per qüestió de promeses, tenian las dues germanas disputas ab molta freqüència, sempre qu'una d'ellas tenia promés y l'altra no. La que més s'enraibava era la gran, que no podía aguantar que la Lola, per ser més escayenta, s'emportés la preferencia dels joves, y n'tingués sempre un ó altre en cartera. Ocasions hi hagué que las barallas foren tan serias, que passavan despresa setmanas y fins mesos sense dirse paraula.

Relacions formals d'aquellas que van directament á ca'l Rector, no n'havien tingut cap, però darrerament els experts ulls de las Floridas oviraren qu'un jove navegava sempre de conserva ab elles, com si desitjés demanar parlament. Al dia seguent ja sabian qui era, que s'deya Benito y que guanyava sis mil rals en una oficina de l'Estat, sense comptar las obvencions.

Aquest descubriment feu renovar la lluya qu'en cassos semblants neixia entre las dues germanas; però questa vegada ab més furor que mai, porque ab l'instint de dona que frisa per casarse, especialitat en guirlaches del Pi i Bel-

democracia la escarmenten contu. Quan comprenqueren que un jove ja un pochi madur com era en Benito, puig passava dels 38 anys, y ab la cara de bonifas que feya, hi havia noranta probabilitats contra cent de que la cosa acabés en casori.

Com en Benito no s'havia encara manifestat obertament, las Floridas començaren á treballar cada una pel seu compte, y's vigilavan ab més cuidado y persistència qu'el més expert policia quan cerca malfactors.

Passats alguns dies, á en Benito no li fou gayre dificil que un amich lo presents a las Floridas, mentrest aquestas ab altres senyoretas passejaven per la Rambla á las darreras horas de la tarde. Allavoras se clarejaren las simpatias del jove envers la Lola, que estava tan contenta que no cabia á la pell, mentrest que la germana gran no podía dissimular la seva rabia.

En Benito y la Lola prompte s'entenen, no volguren la noya exposar-se á un fracas, si feya gruar dos ó tres días al pretendent, com es costum per allò del buen parecer; li digué donchs que si sense embuts y quedaren qu'és tornarián á veure aquella mateixa nit despresa de sopar. Tocaren las dèu, tocaron las onze y las dotze, sense que'n Benito veié sortir á las Floridas. Al dia seguent li passà lo mateix sense lograr veurelas ni al balcó ni al passeig. L'home fent mil suposicions d'una conducta tan extranya y pera sortir de duples, esperá á l'ènemda trobar á la minyona y ferla cantar. Se lleva de bon matí, ab extranyesa de la seva dispesera, que considerá el cas com may vist, y no li sigue gayre dificil ferse'l trobadis ab la minyona dels Piflorits.

—No sé de qu'én parlá—contestá á las preguntes d'en Benito.

—No fass la desentesa—y com aquell que no fa res deixá caurer una moneda dintre'l cistell.

—¿No m' comprometerá? —digué la minyona convensuda per l'argument.

—Paraula.

—Donchs escolti; aixis com aixis á si de més los plante.... Sàpiga que l'altre dia va pujar las senyoretas disputant per l'escala; arriban al seu quartu y no vulgui sapiguer lo qu'és digueren: aquellas bocas semblavan dos inferns. Canadas d'insultarse per si V. anava per la Consuelo ó per la Lola, anavan á pegar-se quan s'esdevinquen á entrar lo papá de las noyes y de crits non vulgi més, deixant marat que durant quinze dies no sortissin al carrer ni al balcó. Velia qui perque no las ha vist.

—Me costa molt de creuer....

—Ay fill! No ho creguí si vol, però casis ab l'una ó ab l'altra y no anirà á Roma per la penitència. Són unes deixadas, unes gàndulas y vanitoses, que no serveix n'pa res sinó per gastar. Miris: á mi m' deuhen tres mesadas, lo menjar pas a alt y tenen la casa que fa fàstics.

—Dispensi, noya; está molt mal fet parlar aixis.

La minyona se'l mirá fixament, y ab rialleta de mofa li digué, tot anantsen.

EMILI ROSELL.

Comentaris

Una planxa

Pera afavorir á las fruytas s'ha presentat al Congrés una proposició de llei que diu aixís:

«L'impost de transports de 2'50 pesetas per tonelada que grava á las fruytas que s'exportan per mar, deixaran de pagarlo directament los exportadors, cobrants en igual quantia y per idéntica unitat de mida, als naviers que las transporten.

»Palau del Congrés, 27 de desembre de 1901.

Firman entre altres, aquesta proposició los senyors Canalejas y Irazo.

En Canalejas debia quedar d'allò més satisfet pensant que ab la seva proposició s'exportaria més fruya y á més bon preu; però no li resultarà aixís, puig la Lley de transports del 20 de Mars de 1900 ja's ya anticipar á tan gran idea, com veuran los nostres lectors per lo que aném á copiar de dita lley.

«Article 9.º El impost se exigirà, tanto en la carga como en la descarga de los capitanes y consignatarios de buques y de las agencias de transports que lo realicen».

Si en Canalejas no fos una esperansa de la pàtria, gran estadista y candidat á la deputació, quan morí en Sagasta, li diriam que s'ha tirat una planxa de primera, però tractants del ex-joven ex-ministro solzament li podrà dir que se ha equivocat y que si vol afavorir l'explotació lo més senzill és que demani la suspensió de l'impost.

Uns qu'encara no cobran

La discussió dels presupostos està á las acaballans. Fòra d'uns quants milions d'aument en los gastos, res nou hi ha que pugui consolarnos de no haver tret la rifa. Tantas ilusions que'n feyan, és á dir, que's feyan, los benaventurats espanyols que tot ho esperan de la rifa ó de la ruleta. ¡Bah! un altre any serà.

Pero si no tenim motius d'estar satisfechos per la marxa del carro regenerador, quan menys los diputats n'han tocat una aproximació en forma de carnet per recorrer 4.000 kilòmetres de ferrocarril pagant la pubilla, y dicha aproximació, porque d'això á cobrar dietas no hi va més que mitj pas.

En Lerroux y companyia, ja van insinuar la conveniencia de que l'Estat pagués als diputats tres dures per sessió, no sé si com a esqué, pero que no's veia ja rason.

—Ja razon.

—Cerdanya.

Pastillas Morelló

de que quien roba al ladrón — ha cien años de perdón.

T'han dit vella y pot d'apotecari's hidalgos, porque, encare que no ho posí *El Noticiero*, l'article de que parlém ve del cantó de ponent y aquí no hi han fet res més que donarhi un cop d'estisores per entretenir la gana de nuestros queridos suscrites.

Ayer era Colonia la única capital de Alemania que anualmente luce su ingenio celebrando Juegos Florales. Hoy es también la primera que, ARROSTRÁNDOM POR TODO, representa el *Don Juan Tenorio* de nuestro inmortal poeta. Arrostando por todo? Que deu voler dir ab això l'articularista? Que potser li xiulan encare las orelles del escàndol que hi hagué a Londres contral que, arrostando por todo, va voler acimatar la figura més desvergonyida de la literatura dramática espanyola. Pues por do quiera que voy — va el escàndalo conmigo. Fins a Londres, que tantost quedan sorts los actors y'l traductor de la obra xiulada.

Este torrente de inimitable poesía que amenaza inundar (are per are no més amenaça) los primeros teatros del imperio germànic... Aquest torrente que ha sido admirablemente reproducido en alemany, y acaso (y are ve l'impossible metafísich) mejorado por las facilidades que sobre nuestro idioma (proba plena de que l'article no es de ca'n Mencheta, perque á ca'n Mencheta parlan valencià) ofrece la musa alemana á la pluma elegante y castiza de nuestro eximio amigo...

Y pregunto ahora yo: ¿Qué hará España hoy para mostrarse agraciada, como debe, á tantas y tan valiosas manifestaciones de amor sincero y desinteresado? Responda, si lo tiene á bien, la hidalga Prensa de la capital de España, y si su autorizado juicio fuera favorable, asocie su eficaz acción á la no menos poderosa de nuestros literatos eminentes, amigos todos ellos y admiradores del ilustre vate aleman, para premiar sus singulares servicios CUAL CUMPLE A LA NACIÓN MAS NOBLE DEL MUNDO.

Jo no sé lo que fará la NACIÓN MAS NOBLE DEL MUNDO.

Lo que sé es lo que faría á n'en Fastenrat al saber que avans d'enamorarse del D. Juan Tenorio s'havia enamorat de les obres dels millors autors catalans, de les quèn dona á coneixer algunas á la vieja madre del Rhin que ab las galas inusitadas del brutal calavera sevillá amaga sus años y sus achaques que no son pocos.

Y are tornihí, senyor Fastenrat, á enllepolir als hidalgos, ja no vén quin raig de cosas tue.

Mes, hidalgos. Ja dactili fan á la seva La nación más noble del mundo! ls preseches los pelsa així, massa primis per ferre orellana, massa groixuts perque s'hi pugui clavar la fulla del gabinet per menjarsel á talls.

Sants de la setmana

Diumenge, dia 29.—Sts. Tomás Cantuariense b. y mr. y David.—Dilluns, 30.—La Traslació de St. Jaume ap. y Sant Sabi.—Dimarts, 31.—(Abans †) Sts. Silvestre p., Sabinià b. y Coloma vg. y mr.—Dimecres, dia 1.º de Janer de 1902.—La Circuncisió de Nostre Senyor Jesucrist y Sts. Concordi y Magne mrs., Folgenc i Justí ts., Eufrosina vg., y'l beat Bon Fill.—Dijous, 2.—Sts. Macari ab., Argeu, Narcís y Marcelí mrs., y Isidoro, Martinià y Síridio bs.—Divendres, 3.—Sts. Daniel, Zossim, Atanasi y Primo mrs., Auter p., Florenci b. y Genova vg.—Dissapte, 4.—Sts. Tito, Gregori y Rigobert bs., Prisch pbre., Priscilia clergue, y Dafrosa y Benita mrs. Quaranta horas: continuan á l'Església de la SS. Trinitat.

PUBLICACIONS REBUDAS

La Ilustració Llevantina.—Número 28, any 2.º del 16 de Desembre ab lo següent sumari:

GRAVATS: Lo naxement de Jesús, dibuix de F. Xumetra.—Retrato de don Francisco Pi y Margall.—Montpeller: La entrada dels jardins, l'estàtua de Lluís XIV, lo castell de l'aigua, la Facultat de Medicina, la Catedral, fragments de les muralles antigues.—Marsella: Palau de Longchamps, Nostra Senyora de la Guardia.—Perpinyà: Passig dels Plátanos, l'Església de Sant Jaume, làpida destinada a la Basílica de Tarrasa.—Port de Barcelona: la descàrrega d'un vapor.—Torre campanar de Sant Miquel de Cuxà.—Detall dels claustres de la Catedral de Barcelona.—Estatua del Cardenal Cisneros.—Caricatures estrangeres.—Text.—Crònica de Catalunya per Joseph Alemany y Borrás.—Nit solemnia per Joseph Sans y Rossell.—D. Francisco Pi y Margall, per S. P.—Montpeller, Marsella y Perpinyà, per M. S.—Perpinyà: l'Església Catedral de Sant Joan, per S. Delfont.—Nadal (poesia) per J. M. Castellet y Pont.—Obras de Fra Anselm Turmeda, per Pere M. Bordoy Torrents.—Amor de mare, per Jaume Bolloix.—Nostres gravats.—Sport. Revista de Teatres, per L. F.—Bibliografia.—Anuncis.

Catalunya Artística.—Número 81, any segon.—Ab un bonich retrato de

D. Agués Armengol de Badia, text esculpit.

Pluma y Lápiz, núm. 61.—Aquesta interessant Revista publica entre els gravats lo retrato de Carlota Lamadrid y un fac-suní del cartell publicat per la casa B. Castellá anunciant l'obra «El Crepusculo» de S. Ohet.

NOVAS

Ahir va ser renovada la Junta Directiva de la Cambra de Comers en la següent forma:

President: Don Joaquim Torrents.—Vis-President: D. Joseph Vilar Tomás.—Contador: D. Joseph Boada.—Tresorer: D. Antoni Romagosa.—Bibliotecari: D. Anselm Guasch.—Secretari general: D. Pere Redón.—Vocals: D. Antoni Escofet, D. Joan Dalmau, D. Joan Vilà Grenada, D. Manel T. Cuchi, D. Joseph M. Ricomá y D. Emili Borrás.

Pera formar part de la Junta de les Obras del Port, foren nomenats los señors Torrents, Romagosa, Viñgili, Boada y Escandell.

Les festas de Nadal han transcorregut en mitj de l'alegría qu'es característica en elles y sens quel més petit incident desagradable vinguéss a entorboirlas.

En nostra Basílica se celebren los divins oficis ab la solemnitat acostumada, vegentse la Catedral, especialment lo dimesme, molt concorreguda.

Lo temps ajudá poc, puig fou fret y rusol á més no poguer, lo que si bé restà concurrencia als passeigs, en cambi afavoris als teatres que's vegeuen concorreguts, tant com no ho havien estat cap dia d'aquest any.

Ha mort la Rda. Mare Josepha Folch Benages religiosa del Convent de Ntra. Sra. y Ensenyansa de nostra ciutat, tia de nostre benvolgut amic y company D. Rafel Baldrich, à qui, lo mateix que a sa distingida família accompanyem de veras en lo sentiment que experimentan per tan sensible pèrdua.

Accedint als desitjos de varis amics que's ho tenen demanat, hem fet enquadurar un redulit nombre de col·leccions del primer any de LO CAMP DE TARRAGONA. Ditas col·leccions que componen los 52 números publicats desde'l 5 d'Agost de 1900 al 28 de Juliol de 1901, forman un bonich tomo que's vén al preu de 12 pessetas en l'Administració de nostre setmana.

Definitivament aprobats los presupuestos municipals y especials d'ensanxe pera 1902, nos proposem dintre de poch publicar una sèrie d'articles fent l'estudi de dits presupuestos y fent notar la desigualtat ab que estan repartits los gastos, havent-hi pera determinats concepcions molta expléndides y bastanta miseria per altre.

En nostres articles procurarem inspirarnos en la més estricta imparcialitat, no portant nostra idea altre objecte que acostumar al poble á què s'fix en l'estudi de les qüestions municipals, deixant reconeguda pera sempre més l'indiferència que tants més resultats nos ha donat en tots los ordres.

Segueixen regnat fort temporals per tota Espanya, havent ocasionat alguns sinistres marítims en les costas del Nord y Nortoest de la península. També les comunicacions per terra són molt difícils per les fortes nevades qu'hán caigut en les regions montanyoses.

Tenim donchs á lo que sembla mal temps pera días.

Lo dilluns prop-passat morí en questa ciutat després de curta malaltia, nostre particular amic D. Joseph Fabregat, conegut propietari de Barbará y persona que per son bell tracte sabia guanyar-se l'apreci de tothom.

A sa apreciable familia y molt particularment al seu fill lo distingit advocat D. Alfons, endresssem lo testimoni de nostre sincer condol.

L'Academia d'Higiene de Catalunya ha enviat als Alcaldes catalans una circular en la quèls fa evinent l'importància que té pera la salut pública el consum de carn de bestias tuberculosas, ja que questa malaltia és un fet demostrat que se propaga al home. Recorda que la R. O. de 31 de janer de 1889 disposa la inutilització de les besties malaltas, sense admetre la tria de les carns, però que posada en pràctica resultava sumamente gravosa pels interessos públichs, per lo que ara s'accepta la tria, excepte en casgrave de malaltia.

L'Academia rebutja questa suavisació de la R. O. per considerarla perjudicial á la salut pública, basantse en las opinions del doctor Kock, ja que la carn sempre resulta molt perillosa, adhuc després de la tria. Demana, ademés, que los municipis dictin midas ènergicas pera evitar el consum de carn de bestias tuberculosas en tot grau, y si això no pot practicarse, que s'esculleixin las menos

Obran per inhalació dels agents antisséptichs, anti-catarrals y anti-asímaticos que's despenents van desfentse per la boca. Curan la TOS, REFREDATS, BRONQUITIS, AUFECH,

GATARRS, RONQUERA, ABCESSOS PULMONARS, ETC.

Farmacia del autor, Portal del Angel, 21 y 23, Barcelona

Elixir á la Ingluvina GIOL

Es lo millor remey pera la prompte y segura curació de totes las malalties del

VENTRELL

per cròniques que sian, regularisant son funcionament y reforçant los debilitats.

De venta en totes las Farmacias y en casa son autor, Passeig de Gracia, 4, Barcelona.

G. SERRA Y TRILLA

METGE CIRURGIA

ex deixable de l'eminent Dr. Agua, en malalties de la pell; ex Metge alumne de l'Institut de Alfons XIII de Bacteriologia y Seroterapia

MALALTIES DE LA PELL Y MALALTIES CRÒNICS
CONSULTA DE 11 A 1
TARRAGONA.—COMTE DE RIUS, 20, 2.º—TARRAGONA

BATXILLERAT

baix direcció del Professorat oficial á l'Institut

IDIOMAS

Primera ensenyansa
PARVULS.—ELEMENTAL.—SUPERIOR

Tenedoria practica.—Calcül mercantil

Composició y istil.—Caligrafia

AGRIMENSURA

Dibuix.—Llissions de coses

FUNDAT AL 1888

AFORAS DE SANT FRANCESC

SOCIETAT GIMNASTICA

hidroteràpica nocturna (9 á 12 nit)

DIRIGIDA PER LO PROFESSOR TITULAR TOMAS MARTÍ Y FILL, EN SON GRAN ESTABLIMENT, RAMBLA DE SANT JOAN, 38, ENTRADA PER LA FAXADA LATERAL Ó PER LO CARRER D'ADRIÀ

Títol de soci 5 ptas. cias
Per un any 15 » s hi

Quotas que's Srs. Socis podrán sassos fer lo dia del seu ingrés ó durant los quatre primers mesos á rahó de cinch font setas.

En iguals condicions s'admeten ressents de gent fara que's incomprenden

nos pelsa

Xarop de hipofosfits CLIMENT

La llegítima marca "SALUD"

Srs. Climent y C.^a.—Tortosa.—Molt senyors meus: Lo Nen X. de tres anys, sofria desde més de un any de una escrofulacrònica. Cansat d'usar sens cap resultat quantas Emulsions y reconstituyents se presenten per aquests casos, vaig ensenyjar los **Hipofosfits Climent**, trobant consol lo pacient ja en lo primer frasco y molt prompte la curació completa.

Srs. Climent y C.^a.—Tortosa.—Molt senyors meus: Puch assegurarlos qu'en tots los cassos d'**Asthenia** presentats á la meva clínica á causa d'affeccions genitals provenientes de la falta de fixesa de les viscetas abdominals (Enteròptosis) lo **Xarop Climent marca SALUD** m'ha donat immillorables resultats.

Exigeixis lo llegítim **Xarop Climent SALUD**, únic aprobat per la Real Academia de Medicina de Barcelona, puig s'en expén altre del mateix nom.

Maquinaria agrícola, industrial y vinícola
Compleix assortit en ferreteria

Marceli Vicens

APODACA, 27, TARRAGONA
Únich representant en aquesta província de l'important casa de Barcelona, Srs. Ignaci Sanyer y C.^a, constructors d'ardars i bogits per fons llaurats y demés màquines agrícoles

LA JOYA DEL CENTRE
ESTABLIMENT DE BEGUDAS

JOSEPH RIOLA
22, RAMBLA DE SANT JOAN, 22
Després tota classe de vins y licors de les més acreditades marcas á preus molt econòmics.

Se serveix á domicili.

La confianza
SASTRERIA DE EMILI PUJOL
9, Unió, 9
TARRAGONA

BELLOTGERÍA
DE
F. RIGAU
Baixada de Misericòrdia, 14
TARRAGONA

Gran assortit de rellogets de totas classes y preus. Taller de compostures.

a Menorquina
PASTELERIA Y CONFITERIA
DE
Ramón Montserrat
Carrer, 32, cantonada al del Abad
Tarragona

Aquest establiment ofereix al públic tre les qualitats en guirlasses del Pilar y Bel-l'instint de dona que frisa per casarse,

democàracia la escrancia, conti-
gas. Cafès torrats diariament. Així
y Xampany's de totas marcas.

Se serveixen bodas y bateigs

Gran fàbrica de braguers
24, Unió, 34
Hernández (TBENCATS)

Aquest establiment compta ab los avanços mes moderns y pràctics que la ciència requereix per la construcció y aplicació de tota classe de braguers y d'aparells ortopèdics.

Especialitat en lo braguer Artificial Regulador Sistema Montserrat y ab lo tractament de les trencadures.

Grans existències en braguerets de goma per la curació radical de les trencadures congènitas y adquirides de l'infància y tot lo concernent á Cirurgia y à Ortopedia.

Casa recomenada per tots los senyors metges que dan tingué ocasió de conèixerla, tant per los gèneros de son catàlech, com per los preus reduïts.

PERE MONTSERRAT. Unió, 34.—TARRAGONA

BOTIGA DE VARIS GENEROS

DE
J. GÜELL
39, Major, 39.—TARRAGONA

Capas de 8 a 15 duros

Gran existència en capas de classe superior ab elegantes y variadas giras á preus de fàbrica.

Ademés hi ha un complet assortit de gèneros para senyores y senyors, propis de la present èsta.

Camereria, sastrería y gèneros de punt.

Mundos, paraguas y cotilles.

Llensols de cotó, de 8 pams ample per 13 y 12 de llarg, á 10 rals un.

Tancat los dies de festa

39. Major, 39.—TARRAGONA

Emulsió Nadal Unica que conté un 80 per 100 d'oli pur de fetge de bacallà y glicerofosfats y hipofosfats de calç y de sosa. Aprobada y recomenada pel Colegi Medich oficial de Barcelona y analitzat per Dr. Bonet, catedràtic de Farmacia á l'Universitat de Madrid. Es aliment, iluminadura y medicament tònic y estimulant del desenvolupament fisich; augmenta la secreció de la llet; ajuda la creixensa dels ossos y l'trencar las dens; d'efectes positius en les embragues y en l'infància. Es crema clara, blanquísima y la mes agradable (se conserva sempre).

Cura la tos, catarros, bronquitis, tisis, escerfalus, hifatisme, raquitisme, debilitat, poe-re, reumatisme, diabetes etz., etz.

Rebutjar les similars y estrangeras, que no reçoien despatxans ni prenen los bons espanyols. De venda, en totas las farmaciacs.

Depòsit: Dr. Andreu L. Gasa Barcelo-na G. Garcia, Martí y C.^a y Fernandez, 4, Madrid y en totas las capitals y poblacions m portants, M. Nadal, Tarragona.

26. COMTE DE RIUS, 26

ES LA MILLOR

de la fàbrica de Tarragona

de la fàbrica de Tarragona